

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867560612416/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

»Nu skal der være kommet en ganske ny Sygdom,« sagde hun, »den kaldes de røde Hunde.«

»Jeg har vist haft den,« sagde Grevinden, »ganske vist: jeg har haft alle Sygdomme, og det i en Grad, som ingen andre Mennesker; jeg kan Apotheker udenad. Jeg kan vise Dem et heelt Skab fuldt af Krukker og Flasker. Jeg smager kun paa det, thi det hjælper ikke! – Ak! endog paa de Smaatoure, jeg svage Menneske kan gjøre, maa jeg have Medicamenter med. Jeg var forrige Uge ved den store Soirée hos Amtmandens, distraherede mig, men jeg forsikkrer Dem, jeg var kjørt derhen med Suurdeig under Fødderne, saadan sad jeg ved Spillebordet. Jeg er meget syg, og alligevel smiler Lægen –! han veed nu, jeg kan ikke helbredes, og derfor har han ikke den Attention, han skulde. Jeg bliver svindel, naar jeg seer en Veirmølle gaae rundt!«

Under denne dæmpede Samtale spillede Musikken fort; *Naomi* var ogsaa lokket ind og stod ved Vinduet, beskæftiget med at blæse Grevindens Tulipaner fra Knop til Blomst. En Violinsolo begyndte; de forunderlige, dristige Buestrog vakte Opmærksomhed.

»*Charmant!*« raabte den gamle Grevinde og glemte, hvor syg hun troede sig.

Naomi trak Dortæppet tilside, og midt for, ved den lave Pult, stod Hr. *Knepus's* Eleve, *Christian*, med Violinen under Hagen.

»Vi have nok seet hinanden før!« sagde Greven. »Men hvor?«

»I Kjøbenhavn,« svarede *Christian* med dæmpet Stemme.

»Man har betroet ham til min Veiledning!« sagde Hr. *Knepus*.

Rundtom lod Bifald og Opmuntring, *Naomi* selv smilede saa usigeligt inddagende, og hun talte længe med ham, kun ikke om gamle Dage.

Hvilken Glædens og Lykkens Dag var det dog ikke for ham.

Man spadserede til Rutschbanen i Haven; *Naomi* var dristig som en Dreng; *Christian* holdt sig tilbage.

»De tør ikke?« sagde *Naomi* til ham; og han steg i Kanen, men væltede da ogsaa uden videre Følger, end at han hørte *Naomi* hviske til Naboen: »han er klodset.« Det gjorde ham taus, han vovede ikke at tale til hende, men desmere hang hans Øine ved hende.

Endnu engang før Bordet maatte han spille, og det satte ham igjen i hans rette Lys. Den gamle Grevinde underholdt sig med ham, og da hun hørte, hvem han var, vidste hun god Besked med hans tidligere Sygdomstilfælde, der nu syntes hævede; ogsaa om *Luzie* talte hun. »Ja